

To Digte af Elizabeth Browning.

Traadt fejl.

Paa et Hjærte har Kjære, Du traadt;
Nu, hvad saa, om de Skjønne vil Mænd
Altid flokkes, og Vejen har gaaet
Før i Dag over Hjærterne hen.

Kun lidt tankeløs kom Du for nær,
Hvo tør kalde det Ondskab? o nej;
Og hvi fandtes det Hjærte just der
Hvor Dig førte din straalende Vej?

Ingen Sten var det — den ruller hen —
Ingen Torn, der sig melder med Stik;
Smil kun haanligt, det var kun en Ven,
Blot et Hjærte i Løbet der gik.

Men, der kommer en Dag dog maaske
Hvor dig pludselig Spejlet fortæller:
Dine Roser er svundne, og se,
Smilehullerne er der ej heller.

Og forstummet er Smigrernes Røst,
Nu forgjæves omkring Dig Du ser
Om en Ven, der vil hviske til Trøst:
„Som Du er, jeg Dig elsker kun mer“.

Og hvo véd, om et Suk da ej tidt
Trænger frem, naar Du sidder bedrøvet:
„Var af alle det Hjærte kun mit,
Som éngang jeg traadte i Støvet.“

Oversat af Y.

En Mands Fordringer.

Elsk mig med Din hele Sjæl,
Hjærte, Tanke, Øje,
elsk mig, i det mindste som
i det store, høje.

Elsk mig med Din ungdomsfro,
tillidsfulde Mildhed,
med Din Læbes Løfteord,
med dens ømme Stilhed.